

XXIII. kapitola

Deset minut po znepokojujícím rozhovoru s Arthurem v knihovně jsem už stála na parkovišti u penzionu a zkoumavě si prohlížela tmavě modrý Lincoln Town Car z roku 2014, který patřil paní Buzzardové. Snažila jsem se posoudit, jestli opravdu zvládnu řídit, protože mi bylo jasné, že kupovat náhradní auto za to, jež nabouráte, je něco úplně jiného než kupovat sadu náhradních plechů za ty, co připálíte.

Z knihovny jsem vyšla s plánem zastavit se v kuchyni pro kousek banánovo-oříškového chlebičku, co zbyl po včerejším obědě, a pak to přes výrobník horké čokolády v hale vzít nahoru do pokoje, kde bych si konečně trošku odfrkla a mohla se vypořádat se vším, co se mi stalo. Ale hlavně bych se mohla zamyslet nad tím, co to sakra přeletělo přes nos Arthurovi.

K ničemu z toho nedošlo.

Jakmile jsem vešla do kuchyně, padla jsem do spárů paní Buzzardové, že za ni musím něco zařídit. Nové plechy ještě nedorazily, takže jí to prý dlužím – logika toho argumentu sice trochu pokulhávala, ale co by člověk neudělal, když se cítí provinile. Potřebovala, abych v Perníkové kavárně vyzvedla dezerty, které na večírek objednála, ale připomněla jsem jí, že nemám řidičák.

Stejně mi klíčky od auta svěřila.

Takže jsem tam postávala. Zírala. A doufala, že její auták má automat, protože s manuální převodovkou nemám šanci.

Ačkoli foukal ledový vítr, po páteři mi stékal čůrek potu.

Otočila jsem se a všimla jsem si, že mě od penzionu přes celé parkoviště udiveně pozoruje táta. Pořádně se mi ulevilo.

„Tati! Co zrovna teď děláš?“

O dvacet minut později jsme seděli u barového pultu v Perníkové kavárně, před tátou stála miska brokolicového krému a přede mnou cheeseburger. Jako zákusek jsme si ještě objednali čerstvě upečenou perníkovou kostku, že se o ni podělíme. Po poledni odešel z práce a chtěl se v penzionu stavit na oběd, ale pak si na parkovišti všiml mě a úkol od paní Buzzardové jsme se rozhodli využít jako příležitost ke společnému obědu.

Pozvedla jsem šálek kávy, toho dne už svůj druhý. „Šťastný Štědrý předvečer,“ popřála jsem mu a vzpomněla si, že jsem Mie ještě neodpověděla.

Usmál se a napodobil mě. „Tobě taky.“

Připili jsme si hrníčky a dál se věnovali jídlu, už jsem ostatně měla hlad jako vlk. Ráno jsem se snažila vymyslet – naprosto zbytečně, jak se pak ukázalo – nějakou vánoční zábavu pro Arthura, takže mi před snídaňovou směnou nezbyl čas se najíst. Jak ironické. Když jsme si s tátou k jídlu konečně sedli, už jsem hladý skoro šilhala. Vpravila jsem do sebe půlku burgeru a porci hranolek, zapila do kafem a připadala jsem si opět jako člověk. Dokonce jsem si všimla, že tátovi na jinak hnědém temeni hlavy stresem zešedivěly další vlasy.

„Jak se máš?“ zeptala jsem se.

Zvedl oči od jídla. „Dobře.“ Kolem očí se mu vynořily drobné vrásky, ale oproti dřívějšímu mi připadaly hlubší. „Ale to bych se měl spíš ptát já tebe.“

„No, dneska se ptám já.“ Do pusy jsem si strčila hranolek. Pak další. A ještě jeden. „Mluvil jsi s mámou?“

Lžící v misce honil kus brokolice. „Poslali jsme si pár zpráv.“